

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobkyně: **TILB Invest Corp. s.r.o.**, IČ: 03675572
se sídlem Říčanská 431, Jesenice 252 42
zastoupená společností **TOMÁŠ GOLÁŇ**, daňová kancelář, s.r.o.,
daňovým poradcem
se sídlem Jiráskova 1284, Vsetín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2019, č. j. 21305/19/5300-22441-708656,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 30. 5. 2019, č. j. 21305/19/5300-22441-708656, se **z r u š u j e** a **v ě c** se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **27 612 Kč**, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně **TOMÁŠ GOLÁŇ**, daňová kancelář s. r. o.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Finanční úřad pro hl. m. Prahu (dále jen „prvoinstanční správce daně“ nebo „prvoinstanční správní orgán“) platebním výměrem ze dne 4. 7. 2017, č. j. 5652498/17/2007-50521-109869, vyměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období listopad 2015 ve výši 78 504 Kč (dále jen „platební výměr“ nebo „prvoinstanční rozhodnutí“). Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (žalobou napadené rozhodnutí) platební výměr změnil tak, že pozměnil údaje na řádcích 21, 40, 46, 63, 64 a 65 a kompletní text uvedený ve výroku „Vyměřená daň ve výši 78 504,- Kč...“ odstranil. Ve zbývajícím rozsahu platební výměr potvrdil.
2. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 23. 12. 2015 podala žalobkyně přiznání k DPH za zdaňovací období listopad roku 2015. V tomto přiznání vykázala nadměrný odpočet ve výši 245 225 Kč. Dne 20. 1. 2016 prvoinstanční správce daně vyslovil pochybnosti ohledně prokázání uplatněného daňového tvrzení a vyzval žalobkyni k jejich odstranění. Následně, dne 24. 2. 2016 zahájil daňovou kontrolu. Výzvou ze dne 6. 1. 2017 žalobkyni informoval, že jeho pochybnosti o řádném uplatnění nároku na osvobození od DPH při dodání zboží do jiného členského státu EU nebyly dosud odstraněny. Proto žalobkyni vyzval, aby svá tvrzení ve vztahu k naplnění podmínek pro osvobození od daně při dodání osobního vozidla BMX X5 40D M-Performance (dále jen „vozidlo“) odběrateli LUX-CAR dle daňového dokladu č. 31-2015 doložila. Dne 23. 6. 2017 s žalobkyní projednal zprávu o daňové kontrole a dne 4. 7. 2017 vydal platební výměr. Z odůvodnění daňové zprávy vyplývá, že prvostupňový správce daně dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala splnění podmínek pro osvobození DPH při dodání vozidla odběrateli LUX-CAR a tudíž ani nárok na nadměrný odpočet ve vykázané výši.
3. Žalobkyně podala proti platebnímu výměru odvolání, v němž namítla, že prvostupňový správce daně předložené důkazní prostředky hodnotil odlišně od obdobného obchodního případu (dodání zboží do jiného členského státu, konkrétně Francie) uskutečněného žalobkyní ve stejném zdaňovacím období jako zde posuzovaný případ a vědomě tak zatížil předmětné plnění již třetí daní na výstupu. V rámci odvolacího řízení žalovaný dospěl k závěru, že za účelem řádného posouzení výše daňové povinnosti žalobkyně za listopad 2015 je třeba posoudit nejen skutečnost, zda žalobkyně splnila podmínky pro osvobození od DPH při dodání vozidla odběrateli LUX-CAR, ale je třeba vypořádat se i s vykázaným nárokem žalobkyně na odpočet daně z daňového dokladu č. 40b-2015 od dodavatele A.C.A.B1 Enterprise, DIČ: CZ01597132 (dále jen „A.C.A.B1 Enterprise“), s datem uskutečnění zdanitelného plnění dne 31. 10. 2015, který žalobkyně uplatnila v říjnu 2015, a který jí prvostupňovým správcem daně nebyl za říjen 2015 uznán. Dle názoru žalovaného z žalobkyní doložených dokladů ve vztahu k tomuto nároku vyplynulo, že právo nakládat s vozidlem jako vlastním na žalobkyni přešlo dne 15. 11. 2015, a proto je nárok možné uplatnit až v období listopadu 2015. S tímto právním názorem žalovaný seznámil žalobkyni přípisem ze dne 11. 2. 2019. Dne 30. 5. 2019 žalovaný vydal napadené rozhodnutí. V jeho odůvodnění žalovaný zopakoval již předestřený názor na datum přechodu práva nakládat s vozidlem jako vlastním (15. 11. 2015) a žalobkyní uplatněný nárok na odpočet z daňového dokladu č. 40b-2015 (částka

315 867 Kč z daňového základu ve výši 1 504 132 Kč) uznal a zahrnul do zdaňovacího období listopadu 2015. V otázce nároku na osvobození od DPH při prodeji vozidla společnosti LUX-CAR do Polska dle daňového dokladu č. 31-2015, žalovaný setrval na závěru vysloveném již prvostupňovým správcem daně, tedy, že žalobkyně neprokázala, že by vozidlo bylo skutečně odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu osobě registrované k dani v jiném členském státě plátcem, odběratelem nebo zmocněnou třetí osobou.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Pro přehlednost uvede Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) jednotlivé námitky v samostatných kapitolách, ve kterých i shrne vyjádření žalovaného k daným námitkám.

II. A Nárok na odpočet daně za zdanitelné plnění uskutečnění na základě daňového dokladu č. 40b-2015 od dodavatele A.C.A.B1 Enterprise

5. Žalobkyně namítá, že jí chybně nebyl přiznán nárok na odpočet daně již v měsíci říjnu 2015, nýbrž až v listopadu 2015. Je sice pravdou, že ani ona ani dodavatel vozidla nebyli v té době jeho faktickými vlastníky, nicméně byli vlastníky ekonomickými. Dodáním zboží pro účely ZDPH se rozumí právo nakládat se zbožím jako vlastník, přičemž správní orgány se tímto vůbec nezabývaly (srov. rozsudky Evropského soudního dvora ze dne 8. 2. 1990 ve věci C-320/88 *Shipping and Forwarding Entrepise Safe BV* či ze dne 18. 7. 2013 ve věci C-78/10 „*Evita-K*“ *EOOD*) a judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) (např. rozsudky ze dne 4. 9. 2014, č. j. 3 Afs 41/2014-46, ze dne 22. 12. 2016, č. j. 2 Afs 155/2016-70 a ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 Afs 24/2016). Žalobkyně rovněž poukázala na to, že mezi účastníky není sporu o tom, že vozidlo bylo společností A.C.A.B1 Enterprise žalobkyni dodáno, přičemž DPH na výstupu byla touto společností přiznána a zaplacená ve zdaňovacím období října 2015.
6. Žalovaný je názoru, že za dodání zboží se považuje přenechání zboží vlastníkem k užití na základě smlouvy, pokud je ujednáno, že vlastník užívaného zboží převede vlastnické právo k němu na jeho uživatele. Přičemž v posuzované věci se žalobkyně stala vlastníkem vozidla až úplným splacením úvěru dle smlouvy o úvěru, ke kterému došlo dne 10. 11. 2015.

II. B Nárok na osvobození od daně při dodání vozidla osobě registrované v jiném členském státu Evropské unie

7. Žalobkyně namítá, že v souvislosti s vozidlem předložila dostatek důkazních prostředků pro svá tvrzení, a považuje podmínky pro uplatnění osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu Evropské Unie (dále „členský stát“) za splněné. Dle žalobkyně správní orgány v průběhu správního řízení nijak nezpochybnily, že vozidlo bylo prodáno deklarovanému odběrateli, své závěry o tom, že nebylo prokázáno, že by vozidlo bylo dodáno do Polska, postavily fakticky pouze na tom, že odběratel LUX-CAR polskému správci daně nepředložil žádné daňové doklady, přičemž žádným způsobem nebyly věrohodně rozporovány důkazní prostředky předložené žalobkyní. Navíc má žalobkyně za to, že z odpovědi polských daňových orgánů vyplývá, že u obchodní korporace Lux-Car probíhá daňová kontrola a kontakt je navazován přes jejího zmocněnce, pana D. S. K vytykaným formálním nedostatkům daňového dokladu č. 31-2015 žalobkyně uvádí, že se jedná o fakultativní náležitosti, které žalobkyně nebyla povinna uvést. Nadto opomíjí

konstantní tvrzení žalobkyně, že si dopravu zajišťoval odběratel sám (uvedené plyne z protokolu o předání vozidla i čestného prohlášení kupujícího). Vozidlu byla přidělena vývozní registrační značka a vydáno osvědčení o registraci vozidla (ORV), důsledkem čehož je vozidlo určeno k vývozu a nelze jej v tuzemsku přihlásit. Žalovaný však tuto skutečnost opomíjí a nadále uvádí, že plnění muselo být s místem plnění v tuzemsku. Žalobkyně v této souvislosti žalovanému vytýká, že v souladu se zásadou uvedenou v § 92 odst. 2 daňového řádu měl učinit dotaz na polské daňové orgány s žádostí o zjištění původu vozidla, které bylo dne 16. 5. 2016 registrováno v Polské republice, jak vyplývá z potvrzení polského správce daně ze dne 25. 9. 2017. Žalobkyně má za to, že žalovaný věrohodným způsobem nevyvrátil důkazní prostředky předložené žalobkyní.

8. Žalovaný uvedl, že žalobkyně sice předložila formální důkazní prostředky, nicméně klíčovým je zejména stav faktický. Již v napadeném rozhodnutí - body [57] až [77] - dostatečně vyložil, proč důkazy předložené žalobkyní neshledal za způsobilé prokázat její tvrzení o daňovém osvobození ve smyslu § 64 ZDPH.

II. C Nezákonnost postupu žalovaného

9. Žalobkyně shledává nezákonný postup žalovaného ve výzvách odeslaných bankovním institucím, č. j. 3723202/16/2007-60562-10718 ze dne 4. 5. 2016, a č. j. 7301515/16/2007-60562-110856 ze dne 5. 10. 2016, v nichž bylo požadováno též sdělení o osobách majících oprávnění disponovat s bankovním účtem. Zákonná úprava dle ustanovení § 57 odst. 3 daňového řádu nicméně v daném období neobsahovala podklad pro tento požadavek, což potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2016, č. j. 4 Afs 177/2016 - 35.
10. Žalobkyně dále namítá, že ji žalovaný v rámci odvolacího řízení neseznámil nejen s novým hodnocením důkazních prostředků (tedy změnou právního názoru), ale především s novými důkazními prostředky samotnými. Žalobkyně se tak o těchto novotách dozvěděla až v napadeném rozhodnutí. Konkrétně se žalobkyně nedozvěděla např. o informaci od polských daňových orgánů (založená na čl. 66 daňového spisu), že vozidlo bylo dne 16. 5. 2016 registrováno v Polské republice. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že v informaci „chybí informace o tom, kdo předmětné vozidlo registroval“, mohl učinit dotaz na polské daňové orgány s žádostí o zjištění původu vozidla, což však neučinil a neprovedl tak žádný další úkon, kterým by mohl prokázat nebo vyvrátit tvrzení žalobkyně, čímž porušil povinnost uvedenou v § 92 odst. 2 daňového řádu. Pokud by byla žalobkyně s tímto důkazem včas seznámena, sama by učinění dotazu ohledně zjištění původu vozidla navrhla. Stejně tak, až z napadeného rozhodnutí se žalobkyně dozvěděla o jiném hodnocení daňového dokladu č. 31-2015.
11. Pokud jde o tvrzenou nezákonnost postupu žalovaného v vztahu k výzvám ze dne 4. 5. 2016 a 5. 10. 2016, žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 4 Afs 177/2016 - 35, považuje za nepřipadný, neboť v jím řešené situaci se jednalo o platební výměr na pořádkovou pokutu, která byla povinnému subjektu udělena dle ustanovení § 247 odst. 2 daňového řádu za neposkytnutí požadovaných údajů, tj. informací o tom, kdo má dispoziční oprávnění k bankovním účtům, přičemž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správce daně k požadování těchto informací nebyl oprávněn. Tuto nezákonnost je nicméně třeba vztáhnout k návazně uložené pokutě. V rámci odvolacího řízení ve vztahu ke stanovení daně

daňovému subjektu, tj. žalobkyni, je však irelevantní, neboť případná nezákonnost dotčených výzev žádným způsobem neovlivňuje zákonnost samotného odvolacího řízení, a tedy samotného rozhodnutí o odvolání (srov. např. rozsudek ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 -59, či zejména ze dne 8. 3. 2007, č. j. 8 Afs 102/2005 - 65, a ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011 – 101).

12. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou, že žalobkyni neseznámil s novými důkazními prostředky. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že žalobkyně byla se skutečnostmi zjištěnými v rámci odvolacího řízení seznámena písemností ze dne 11. 2. 2019, č. j. 5963/19/5300-22441-708656, kde ji žalovaný informoval o změně právního názoru ve vztahu k posouzení nároku na odpočet daně, a zároveň o tom, že v souvislosti s posouzením splnění podmínek pro osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu se žalovaný ztotožňuje s názorem správce daně, tedy že žalobkyně splnění těchto podmínek neprokázala. V průběhu odvolacího řízení nebyly získány žádné důkazní prostředky, které by žalovaný prováděl a měl s jejich hodnocením seznámit žalobkyni. Za změnu právního názoru, se kterým by byl žalovaný povinen žalobkyni seznámit, pak nelze považovat hodnocení formální stránky daňového dokladu provedené v bodě [65] napadeného rozhodnutí. V této věci se jedná toliko o to, že žalovaný doplnil, rozvinul či podpořil dalšími dílčími argumenty argumentaci prvoinstančního správce daně, se kterou se ztotožnil.

III. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2023 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2024

III. A První rozsudek Městského soudu v Praze

13. Městský soud ve svém rozsudku ze dne 29. 6. 2023, č. j. 5 Af 32/2019-48 (dále „první rozsudek městského soudu“), dospěl k těmto závěrům. Ve věci (i) nároku na odpočet daně za zdanitelné plnění uskutečnění na základě daňového dokladu č. 40b-2015 od dodavatele A.C.A.B1 Enterprise uzavřel, že ačkoli dodavatel A.C.A.B1 Enterprise nebyl ve zdaňovacím období říjen 2015 vlastníkem vozidla ve smyslu soukromého práva, byl z hlediska zákona o dani z přidané hodnoty a směrnice Rady Evropské unie ze dne 28. 11. 2006, č. 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice o DPH“) vlastníkem ekonomickým s právem nakládat se zbožím jako vlastník ve smyslu § 13 odst. 1 ZDPH. Žalobkyně tedy uplatnila nárok na odpočet DPH ve správném zdaňovacím období, unesla své důkazní břemeno a prokázala splnění zákonných podmínek pro uznání nároku na odpočet DPH v měsíci říjnu 2015. Ve věci (ii) nároku na osvobození od daně při dodání vozidla osobě registrované v jiném členském státu Evropské unie uzavřel, že žalovaný neunesl důkazní břemeno dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu ohledně prokázání skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných žalobkyní. Ostatní žalobní námitky (iii) soud neshledal důvodnými, přičemž v bodě [70] toliko upozornil na existenci skutečnosti, že žalovaný žalobkyni neseznámil se skutečností, že dokazování bylo doplněno o dopis polské daňové správy ze dne 25. 9. 2017 a napadeným rozhodnutím, kde je již tento důkaz hodnocen. Na základě uvedeného městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

14. Proti tomuto rozsudku žalovaný podal kasační stížnost, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 19. 12. 2024, čj. 9 Afs 184/2023-32 tak, že první rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (dále „zrušující rozsudek“).

III. B Zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu

15. Nejvyšší správní soud k (i) otázce nároku na odpočet daně za zdanitelné plnění uskutečnění na základě daňového dokladu č. 40b-2015 od dodavatele A.C.A.B1 Enterprise uvedl, že městský soud sice správně uzavřel, že nárok na odpočet daně vznikl žalobkyni již v měsíci říjnu 2015, nicméně při svém rozhodování vyšel, jak NSS blíže vymezil v bodech [36] až [42] zrušujícího rozsudku, z nesprávných ustanovení ZDPH. V otázce (ii) nároku na osvobození od daně při dodání vozidla osobě registrované v jiném členském státu Evropské unie Nejvyšší správní soud shledal kasační námitku žalovaného důvodnou. V bodě [55] zrušujícího rozsudku shrnul, že „*se ztotožnil s posouzením stěžovatele v napadeném rozhodnutí, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno, když nepředložila důkazy, z nichž by bylo na první pohled zřejmé, že automobil byl do Polska skutečně přepraven žalobkyní, deklarovaným odběratelem nebo jimi zmocněnou třetí osobou, ani že byl dodán deklarovanému odběrateli. Žalobkyně s ohledem na výše uvedené ani nemohla být v dobré víře ohledně dostatečnosti předložených důkazů. Žalobkyně nesplnila podmínky (i) a (iii) pro osvobození od daně podle § 64 odst. 1 zákona o DPH (viz odst. [46] tohoto rozsudku). Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí s posouzením městského soudu, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno stran prokázání skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost a správnost důkazních prostředků předložených žalobkyní a že tyto důkazy nesprávně hodnotil.*“ V bodě [24] zrušujícího rozsudku pak kasační soud vytkl městskému soudu částečnou nepřezkoumatelnost jeho rozsudku ve vztahu ke způsobu, jakým v bodě 70 prvního rozsudku vypořádal námitku žalobkyně týkající se skutečnosti, že žalovaný neseznámil žalobkyni s informací od polských daňových orgánů (založené na čl. 66 daňového spisu), že vozidlo bylo dne 16. 5. 2016 registrováno v Polské republice. Na základě těchto nosných důvodů kasační soud první rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Ústní jednání

16. Při ústním jednání, které ve věci proběhlo dne 30. 4. 2025, zástupce žalobkyně soudu i žalovanému krátkou cestou předal své vyjádření ze dne 28. 4. 2025 a obsah tohoto podání ústně přednesl. Ve svém přednesu vyzdvihl, že závěr Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku ohledně nepřezkoumatelnosti prvního rozsudku městského soudu je nesprávný. Je tomu tak proto, že je vždy zákonnou povinností žalovaného seznámit daňový subjekt *in fine* § 115 odst. 2 daňového řádu s doplněným dokazováním. Toto ustanovení nediverzifikuje na doplnění dokazování „menšího“ nebo „většího“ rázu a nečiní tak ani ustálená judikatura (k tomu odkázal na body 62 až 69 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2021, čj. 1 Afs 438/2017-52 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2022, čj. 5 Afs 169/2021-43). Seznámil-li by žalovaný žalobkyni s tímto důkazem, žalobkyně by na něj mohla reagovat navržením dalších důkazních prostředků (opětovné dožádání za účelem zjištění kdo a jakým způsobem předmětné vozidlo registroval v Polsku, výslech jednatele odběratele). V obecné rovině přitom není povinností městského soudu domýšlet si argumentaci za žalobkyni, potažmo vést polemiku nad tím, co mohla žalobkyně navrhnout. Sama skutečnost, že žalobkyně byla významně omezena na právu podat důkazní návrh v reakci na nová zjištění, je tak

samo o sobě natolik silným porušením, které svou intenzitou odůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí mimo jiné z důvodu porušení § 115 odst. 2 daňového řádu. Žalobkyně dále uvedla, že ve vztahu k aplikaci § 64 ZDPH je zrušující rozsudek NSS stížen vadou vnitřní rozpornosti a nezákonnosti. Nejvyšší správní soud uvádí, že ve věci nebyly splněny podmínky osvobození *in fine* § 64 odst. 1 ZDPH, konkrétně v otázce prokázání dodání zboží osobě registrované k dani v Polsku a že zboží přepravil deklarovaný odběratel, žalobkyně nebo jimi zmocněná třetí osoba. V úvahách o nesplnění druhé z podmínek (bod 49 zrušujícího rozsudku) nicméně Nejvyšší správní soud vychází mimo jiné ze zjištění vyplývající z doplněné odpovědi polských daňových orgánů ze dne 25. 9. 2017. Tedy ze zjištění, se kterým nebyla žalobkyně vůbec seznámena. V situaci, kdy z důvodu opominutí žalovaného seznámit ji s existencí tohoto důkazu nemohla k němu ani nic namítat, nelze tvrdit, jak ustavil Nejvyšší správní soud, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav ve smyslu § 92 odst. 2 daňového řádu. Rovněž požadavek uvedený v bodě 50 zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu je nedůvodný. Pro uplatnění osvobození od daně totiž není třeba vůbec prokazovat, kdo vozidlo užíval či provozoval, neboť tato povinnost neplyne nejen ze ZDPH, ani ze směrnice o DPH. Taková povinnost neplyne ani z tuzemské judikatury ani z judikatury Evropské unie (srov. rozsudky SDEU ze dne 20. 6. 2018 ve věci C-108/17, *Enteco Baltic*, ze dne 18. 11. 2010 ve věci C-84/09, *X* nebo ze dne 14. 6. 2017 ve věci C-26/16, *Santogal M-Comércio*). Dle názoru žalobkyně Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku selhal v identifikaci významných okolností o průběhu nalézacího řízení. Vycházeje z neúplných zjištění direktivně rozhodl o daňových povinnostech žalobkyně. U stanovení těchto povinností však došlo k natolik významnému procesnímu pochybení, pro které nelze považovat tento postup za zákonný a naplňující podmínky dle § 2 odst. 1 daňového řádu.

17. Žalovaný při jednání soudu uvedl, že závěry Nejvyššího správního soudu uvedené ve zrušujícím rozsudku (i) ohledně uplatnění daňového odpočtu zdanitelného plnění dle dokladu č. 40b-2015 od dodavatele A.C.A.B1 Enterprise a (ii) ohledně splnění hmotněprávních předpokladů pro osvobození od DPH při dodání zboží do jiného členského státu EU dle dokladu č. 31-2015 akceptuje. Pokud jde o žalobkyni vytykanou skutečnost, že žalovaný žalobkyni neseznámil s odpovědí polských daňových orgánů ze dne 25. 9. 2017, žalovaný je názoru, že tímto procesním postupem nijak nepochybil a že žalobkyni v průběhu daňového řízení poskytl dostatečný prostor k uplatnění její procesní aktivity. Současně uvedl, že následně doplněnou odpověď polských daňových orgánů ze dne 25. 9. 2017 nijak nehodnotil. Závěrem setrval na návrhu, aby žaloba žalobkyně byla zamítnuta.
18. Soud neprovedl žalobkyni navržené důkazy listinami, které jsou součástí spisového materiálu (smlouva o úvěru mezi společností s Autoleasing a A.C.A.B1 Enterprise z 14. 5. 2015, splátkový kalendář k této úvěrové smlouvě, protokol o převzetí předmětu koupě ke smlouvě o úvěru z 14. 5. 2015), neboť z něj při přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného vychází a správním spisem se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS). Jiné důkazy k provedení účastníci nenavrhli.

V. Posouzení žaloby

19. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba je důvodná.

20. Při samotném právním posouzení věci soud vycházel z následujících východisek:
21. Daňové řízení je ovládáno zásadou, že každý daňový subjekt má povinnost jednak sám daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní) v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95, či rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7Afs 238/2017-25).
22. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného. Ve vztahu k uplatnění nároku na odpočet daně tento obsah vychází konkrétně z § 72 odst. 1 ZDPH, podle kterého musí daňový subjekt při uplatnění nároku na odpočet daně tvrdit, že přijal zdanitelné plnění a že toto následně použil pro uskutečňování své ekonomické činnosti. Ve věci uplatnění nároku na osvobození od DPH musí daňový subjekt podle § 64 odst. 1 ZDPH tvrdit, že vozidlo (i) bylo dodáno osobě registrované v jiném členském státě, že (ii) bylo přepraveno do jiného členského státu a že (iii) bylo přepraveno plátcem, pořizovatelem nebo třetí osobou zmocněnou plátcem nebo pořizovatelem.
23. Ve vztahu k povinnosti důkazní platí, že podle § 92 odst. 3 daňového řádu je povinností daňového subjektu prokázat *všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*. Podle odst. 4 stejného ustanovení dále platí, že *pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence*. Správce daně podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu naopak prokazuje *skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem*.
24. Otázka rozložení důkazního břemene je v těchto sporech často klíčová. Daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Stane-li se tak, je pak na správci daně, aby dokázal případné skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je opět na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004-63, ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Afs 176/2016-36, ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 Afs 382/2017-48, bod 23, či ze dne 22. 3. 2022, č. j. 1 Afs 345/2021-49, bod 25). K přenosu důkazního břemene ze správce daně na daňový subjekt (či naopak) může dojít i opakovaně. Vzniknou-li tedy na základě předložených důkazů správci daně další pochybnosti, nic mu nebrání v tom, aby daňový subjekt opětovně vyzval k prokázání rozhodných skutečností (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2021, č. j. 1 Afs 49/2021-39).

25. Co se týče samotného hodnocení důkazů a otázky unesení důkazního břemene, platí, že podle § 8 odst. 1 daňového řádu správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Hodnocení důkazů podle své úvahy však neznamená libovůli. Volné hodnocení důkazů ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu je postaveno na vnitřním přesvědčení správce daně, což však v žádném případě neznamená libovůli v jeho postupu, nýbrž přísný logický postup opřený o znalost zákonů a jiných právních předpisů, o všestranné, hluboké a logické zhodnocení jednotlivých důkazů v jejich vzájemných souvislostech, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 7 Afs 64/2013-22).
26. Soud dále připomíná, že dle § 110 odst. 4 s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Při dalším posouzení této věci je tak městský soud povinen vycházet z právního názoru Nejvyššího správního soudu projeveného ve zrušujícím rozsudku.

V. A Nárok na odpočet daně za zdanitelné plnění uskutečnění na základě daňového dokladu č. 40b-2015 od dodavatele A.C.A.B1 Enterprise

27. Žalobkyně namítá, že jí chybně nebyl přiznán nárok na odpočet daně již v měsíci říjnu 2015, nýbrž až v listopadu 2015. Žalobkyně tvrdí, že v říjnu 2015 sice nebyla ani ona, ani dodavatel vozidla jeho faktickými vlastníky, nicméně byli vlastníky ekonomickými.
28. Podle závěru žalovaného žalobkyně v případě přijatého zdanitelného plnění - vozidla - od tuzemského dodavatele A.C.A.B1 Enterprise splnila primární důkazní břemeno, tedy v souladu s § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH předložila daňový doklad č. 40d-2015 s datem uskutečnění zdanitelného plnění dne 31. 10. 2015 se všemi náležitostmi. Žalovaným nebyla ani zpochybněna existence předmětného vozidla ani jeho poskytnutí dodavatelem A.C.A.B1 Enterprise ani splnění hmotněprávních předpokladů pro uplatnění nároku na odpočet.
29. Jedinou spornou otázkou mezi účastníky zůstává, zda nárok na odpočet žalobkyni vznikl za zdaňovací období listopad 2015 (kam jej zařadil žalovaný) či za říjen 2015 (kam jej zařadila žalobkyně).
30. Ohledně způsobu nabytí vozidla žalobkyní z obsahu správního spisu vyplývá, že dodavatel žalobkyně, společnost A.C.A.B1 Enterprise, uzavřela kupní smlouvu na vozidlo se společností NASPLÁTKY.EU. Samotný nákup vozidla přitom financovala ze smlouvy o úvěru č. UDTA15/10005511 uzavřené dne 14. 5. 2015 se společností s Autoleasing, ze které čerpala úvěr ve výši 1 250 000 Kč. Součástí sjednaných podmínek z úvěrové smlouvy bylo zřízení zajišťovacího převodu práva k vozidlu na úvěrující společnost, která naopak uzavřela s dodavatelem smlouvu o výpůjčce vozidla. Dne 10. 11. 2015 společnost A.C.A.B1 Enterprise doplatila úvěrující společnosti nesplacenou část úvěru a dne 14. 11. 2015 byla úvěrová smlouva na žádost dlužníka ukončena. Dne 31. 10. 2015 uzavřela společnost A.C.A.B1 Enterprise se žalobkyní kupní smlouvu a předala jí vozidlo. Navíc mezi 1. a 6. 11. 2015 mělo být údajně za vozidlo placeno v hotovosti, a to měl dne 5. 11. 2015 odběratel převzít a odvézt z tuzemska.

31. Podle § 13 odst. 1 zákona o DPH platí, že *„dodáním zboží se pro účely tohoto zákona rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastníkem.“*
32. Podle § 13 odst. 3 písm. d) stejného zákona *„se za dodání zboží pro účely tohoto zákona považuje přenechání zboží vlastníkem k užití na základě smlouvy, pokud je ujednáno, že vlastníkem užívaného zboží převede vlastnické právo k němu na jeho uživatele.“*
33. Podle § 21 odst. 1 zákona o DPH *„daň je plátce povinen přiznat ke dni uskutečnění zdanitelného plnění nebo ke dni přijetí úplaty, a to k tomu dni, který nastane dříve, pokud zákon nestanoví jinak. Plátce daň uvádí v daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém mu vznikla povinnost přiznat daň.“*
34. Podle § 21 odst. 2 téhož zákona *„se při dodání zboží považuje zdanitelné plnění za uskutečněné dle písm. a) dnem dodání podle § 13 odst. 1 při prodeji podle kupní smlouvy; dle písm. d) dnem přenechání zboží k užívání podle § 13 odst. 3 písm. d).“*
35. Podle čl. 14 odst. 1 směrnice o DPH se *„Dodáním zboží“ rozumí převod práva nakládat s hmotným majetkem jako vlastníkem.*
36. Oblast daně z přidané hodnoty je v rámci Evropské unie výrazně harmonizována, proto celá řada ustanovení ZDPH nachází svůj předobraz v unijní legislativě, která je pro členské státy Evropské unie závazná. Právní úprava nároku na odpočet daně obsažená v § 72 až § 79 ZDPH je odrazem čl. 167 až čl. 192 směrnice o DPH.
37. Proto je i pro oblast národního práva aplikovatelná judikatura Soudního dvora Evropské Unie (dále „SDEU“). Jak již poukázal Nejvyšší správní soud v bodě [38] svého zrušujícího rozsudku SDEU již v minulosti několikrát vyložil, že pojem dodání zboží neodkazuje na převod vlastnictví způsobu, jež upravuje použitelné vnitrostátní právo, ale zahrnuje veškeré převody hmotného majetku opravňující druhou stranu k faktickému nakládání s majetkem, jako by byla jeho vlastníkem (např. rozsudky SDEU ze dne 8. 2. 1990, ve věci C-320/88, *Shipping and Forwarding Enterprise Safe*, nebo ze dne 6. 2. 2003, ve věci C-185/01, *Auto Lease Holland BV*). Zároveň zdůraznil, že převod práva nakládat se zbožím jako vlastníkem nemusí být totožný s převodem vlastnického práva podle vnitrostátních právních předpisů. Jedná se tedy o každý převod, který osobě, na niž je toto právo převedeno, umožní činit rozhodnutí, která mohou ovlivnit právní situaci zboží, zejména rozhodnutí o jeho prodeji. Přitom není nutné, aby daňový subjekt se zbožím fakticky nakládal, tj. aby ho držel, nebo mu bylo fyzicky přepraveno (srov. rozsudek SDEU ve věci C-401/18, *Herst*, body 36., 38. a 40. a tam citovanou judikaturu). Dodání zboží ve smyslu čl. 14 směrnice o DPH tak nepředpokládá převod vlastnického práva ke zboží v právním smyslu a zohledňuje princip ekonomického vlastnictví (srov. rozsudek SDEU ze dne 10. 7. 2019, ve věci C-273/18, *Kuršu země*, bod 36., a usnesení SDEU ze dne 6. 2. 2014, ve věci C-33/13, *Jagiello*, bod 32. a tam citovanou judikaturu).
38. Pro posouzení převodu vlastnického práva či práva nakládat se zbožím jako jeho vlastníkem je dále potřeba zohlednit i soukromoprávní úpravu zajišťovacího převodu práva (srov. bod [40] zrušujícího rozsudku a v něm citovanou judikaturu). Podle § 2040 občanského zákoníku platí, že *„smlouvou o zajišťovacím převodu práva zajišťuje dlužník nebo třetí osoba dluh tím, že věřiteli dočasně převede své právo. Má se za to, že zajišťovací převod práva je převodem s rozvazovací podmínkou, že dluh bude splněn.“* Nejvyšší správní soud se účelem a fungováním institutu zajišťovacího převodu práva již v minulosti zabýval (viz odst. [22] rozsudku NSS ze dne 9. 11. 2023, č. j. 9 Afs 105/2021-71). Jeho účelem není primárně

změna vlastníka, nýbrž snaha motivovat dlužníka, aby splnil, z čeho je zavázán. Jinými slovy účelem je zajištění pohledávky a její snazší uspokojení.

39. Uzavřením smlouvy o koupi automobilu mezi kupujícím a prodávajícím standardně dojde k přechodu vlastnického práva na kupujícího. V posuzované věci kupující (společnost A.C.A.B1 Enterprise) uzavřel s úvěrující společností (s Autoleasing) smlouvu o úvěru, jejíž součástí byl zajišťovací převod práva. Nejprve tedy došlo k přechodu vlastnického práva k vozidlu z prodávajícího na společnost A.C.A.B1 Enterprise a následně k přechodu vlastnického práva s rozvazovací podmínkou na úvěrující společnost. Společnost A.C.A.B1 Enterprise sice nebyla formálně vlastníkem automobilu, avšak disponovala právem nakládat se zbožím jako vlastník, zároveň na ni úvěrující společnost smlouvou o výpůjčce převedla právo automobil užívat. Společnost A.C.A.B1 Enterprise mohla tedy vozidlo užívat pro svou ekonomickou činnost, tedy s ním mohla fakticky nakládat, fyzicky jí bylo předáno a držela jej (viz bod [37] tohoto rozsudku a judikatura tam citovaná). Městský soud proto ve vztahu k této problematice uzavírá, že společnost A.C.A.B1 Enterprise jako dodavatel žalobkyně byla ekonomickým vlastníkem vozidla již na jaře roku 2015, úvěrová smlouva byla uzavřena dne 14. 5. 2015, a tedy disponovala v souladu s § 13 odst. 1 zákona o DPH právem nakládat s vozidlem jako jeho vlastník (přiměřeně srov. rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2023, č. j. 9 Afs 214/2022-77, odst. [47] a [48]) Mezi společnostmi A.C.A.B1 Enterprise a žalobkyní byla uzavřena kupní smlouva na prodej vozu dne 31. 10. 2015. Společnost A.C.A.B1 Enterprise byla oprávněna převést na žalobkyni právo nakládat s vozidlem jako vlastník, jelikož sama tímto právem disponovala [§ 13 odst. 1 ve spojení s § 21 odst. 2 písm. a) zákona o DPH].
40. Na základě uvedeného městský soud přisvědčuje žalobkyni, že žalovaný postupoval v rozporu se ZDPH a Směrnicí o DPH, jakožto i v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a SDEU, pokud své posouzení sporné otázky uskutečnění zdanitelného plnění spojil se vznikem vlastnického práva ke zdanitelnému plnění podle soukromoprávní úpravy a dospěl k závěru, že daňový odpočet měl být žalobkyní správně uplatněn až ve zdaňovacím období listopad 2015, kdy došlo k úplnému splacení úvěru ze strany společnosti A.C.A.B1 Enterprise a k ukončení smlouvy o zajišťovacím převodu práva.
41. Nárok na odpočet DPH by tedy, v případě splnění dalších zákonných podmínek, vznikl žalobkyni již za zdaňovací období říjen 2015, když dne 31. 10. 2015 došlo k uzavření kupní smlouvy mezi dodavatelem a žalobkyní a současně k předání vozidla, přičemž s ním mohla nakládat jako jeho vlastník.
42. Tato žalobní námitka je tedy důvodná.

V. B Nárok na osvobození od daně při dodání vozidla osobě registrované v jiném členském státu Evropské unie

43. V rámci tohoto žalobního bodu žalobkyně namítá, že v souvislosti s vozidlem předložila dostatek důkazních prostředků pro svá tvrzení ohledně splnění podmínky pro uplatnění osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu. Má za to, že správní orgány neunesly své důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti pochyb o tvrzení žalobkyně a ve věci tak nedošlo k přechodu další důkazní povinnosti na žalobkyni. Současně daňovým orgánům vytkla, že pokud přes důkazy doložené žalobkyní měly pochybnosti o dodání vozidla do Polské republiky odběratelem uvedeným na daňovém

- dokladu č. 31-2015, v souladu s § 92 odst. 2 daňového řádu měly učinit dotaz na příslušné polské orgány ohledně zjištění původu vozidla v Polské republice.
44. Dle § 13 odst. 2 ZDPH, ve znění do 28. 7. 2016, platilo, že *dodáním zboží do jiného členského státu se pro účely tohoto zákona rozumí dodání zboží, které je skutečně odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu.*
 45. Dle § 64 odst. 1 ZDPH, ve znění do 28. 7. 2016, platilo, že *dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.*
 46. Z citovaných ustanovení vyplývá, že k tomu, aby se jednalo o dodání zboží s nárokem na osvobození od daně podle § 64 odst. 1 ZDPH, je třeba, aby (i) zboží bylo dodáno do jiného členského státu osobě registrované k dani v jiném členském státě; (ii) zboží bylo skutečně odesláno či přepraveno do jiného členského státu a (iii) přeprava zboží byla zajištěna plátcem, pořizovatelem nebo jimi zmocněnou třetí osobou (srov. viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 104/2012-45, ze dne 14. 8. 2014, č. j. 6 Afs 117/2014-49, ze dne 25. 11. 2015, č. j. 3 Afs 6/2015-30, či č. j. 8 Afs 14/2010-195 či rozsudku SDEU ze dne 6. 4. 2006, ve věci C-245/04, *EMAG HandelEder OHG*, nebo ze dne 16. 12. 2010, ve věci C-430/09, *Euro Tyre Holding BV*, a ze dne 27. 9. 2012, ve věci C-587/10, *Vogtländische Straßen-, Tiefund- Rohrleitungsbau GmbH Rodewisch*).
 47. Splnění těchto podmínek prokazuje plátec. Zajišťoval-li přepravu kupující, musí být daňový subjekt alespoň v dobré víře, že dané zboží bylo skutečně do jiného členského státu dopraveno (viz rozsudky NSS ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010-195, č. 2172/2011 Sb. NSS, nebo nověji ze dne 20. 8. 2024, č. j. 10 Afs 216/2023-83, odst. [16]).
 48. Dle ustanovení § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.* Aby správce daně unesl své důkazní břemeno, je povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby. Jestliže správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti pochyb o tvrzení daňového subjektu, dochází k přenesení důkazního břemene zpět na daňový subjekt a je na něm, aby pochybnosti správce daně vyvrátil, tj. prokázal, že se zdanitelné plnění uskutečnilo tak, jak tvrdí.
 49. Dle § 64 odst. 5 ZDPH, ve znění do 28. 7. 2016, platilo, že *dodání zboží do jiného členského státu lze prokázat písemným prohlášením pořizovatele nebo zmocněné třetí osoby, že zboží bylo přepraveno do jiného členského státu, nebo jinými důkazními prostředky.*
 50. Pokud jde o naplnění jednotlivých podmínek pro aplikaci institutu osvobození od DPH, z obsahu správního spisu vyplývá, že podmínka skutečného odeslání a přepravení vozidla do Polska [podmínka ad (ii)] byla splněna. Dne 25. 9. 2017, tedy po vydání platebního výměru, obdržel správce daně od polských daňových orgánů informaci o tom, že automobil byl dne 16. 5. 2016 registrován v Polsku. Odpovědi na další otázky uvedené v žádosti o mezinárodní dožádání však nebyly polské orgány schopné poskytnout, jelikož pan L., který dle výpovědi jednatele žalobkyně jednal za odběratele, v rámci kontroly nepředložil žádné daňové doklady. Z uvedeného je zřejmé, že vozidlo bylo na území Polska neznámo kdy skutečně dovezeno a bylo na území tohoto státu taktéž s půlroční

prodlevou ode dne uskutečnění deklarovaného plnění registrováno. Žalobkyní předložené listiny a informace získané správcem daně v rámci mezinárodního dožádání však ve svém souhrnu neumožňují učinit závěr o tom, kdo vozidlo do Polska přepravil a kdo jej v Polsku registroval, tedy neprokazují splnění podmínek nároku na osvobození od DPH při dodání zboží osobě registrované k dani v jiném členském státě.

51. Pokud jde o splnění dvou zbývajících podmínek [podmínky ad (i) a (iii)] městský soud dospěl k závěru, že žalobkyně skutečně neprokázala dodání automobilu deklarovanému odběrateli v Polsku, ani že vozidlo přepravil deklarovaný odběratel, žalobkyně nebo jimi zmocněná třetí osoba. Zaprvé, vozidlo bylo v Polsku registrováno až dne 16. 5. 2016, tedy s půlročním zpožděním, zatímco převozní značky byly platné do 19. 2. 2016. Nelze proto jednoznačně určit, kdy byl automobil do Polska přepraven. Zadruhé, není zřejmé, kdo vůz v Polsku registroval. Zároveň dle sdělení polských daňových orgánů deklarovaný odběratel na adrese uvedené v daňovém dokladu nesídlí a nesídlil ani v deklarované době uskutečnění zdanitelného plnění. Komunikace s ním je velmi obtížná a není k dispozici žádná daňová dokumentace, neboť byla zcizena. Na základě těchto okolností není možné učinit závěr, že žalobkyně dodala zboží deklarovanému odběrateli – plátcí DPH v Polsku. Navíc dle sdělení polských daňových orgánů deklarovaný odběratel daň nezaúčtoval a nepřiznal, přičemž jeho registrace k této dani byla zrušena dne 7. 9. 2016. Není tedy zřejmé, kdo vozidlo v Polsku užíval a provozoval, a už vůbec není postaveno najisto, že se jednalo o deklarovaného odběratele – plátce této daně.
52. Žalobkyně v projednávané věci předložila daňový doklad, který nebyl formálně správný. Chyběl na něm údaj o tom, že daň odvede zákazník – deklarovaný odběratel [§ 29 odst. 2 písm. c) ZDPH]. Dále doložila osvědčení o registraci vozidla, malý technický průkaz a předávací protokol s prohlášením kupujícího, z nichž vyplývá závazek odběratele odvézt automobil z území České republiky v den jeho převzetí (5. 11. 2015). Zároveň bylo na faktuře uvedeno „kauce 1 000“ bez určení měny, pouze byly specifikovány podmínky vrácení kauce – obdržení potvrzení o umístění vozidla v Polsku. Osvědčení o registraci vozidla a malý technický průkaz dokládají pouze změnu vlastníka a provozovatele, kterými se ode dne 20. 11. 2015 stal odběratel, a že vozidlu byly přiděleny převozní značky s platností do 19. 2. 2016.
53. Ačkoliv prohlášení kupujícího (odběratele) obsahovalo jeho závazek odvézt vozidlo z území a předávací protokol stvrzoval odvoz vozidla odběratelem, tyto důkazy nelze ve spojení s dalšími okolnostmi považovat za dostatečně průkazné ve vztahu k osobě, jež měla vozidlo do Polska přepravit. I přesto, že lze podle § 64 odst. 5 ZDPH prokázat přepravení zboží do jiného členského státu a jeho dodání deklarovanému odběrateli písemným prohlášením, nejde o absolutní a jediný důkaz. Prohlášení bude způsobilým důkazem zpravidla tehdy, pokud odpovídá zjištěnému skutkovému stavu (srov. rozsudek již citovaný rozsudek NSS č. j. 8 Afs 14/2010-195).
54. Žalovaný, resp. prvoinstanční správce daně, na základě předložených důkazních prostředků důvodně identifikoval značné nesrovnalosti, které založily jeho pochybnosti, a o této skutečnosti informoval dne 6. 1. 2017 žalobkyni prostřednictvím výzvy k prokázání skutečností. Tímto správcem daně prokázal, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochybnosti, které činí žalobkyní předložené doklady nevěrohodnými a neprůkaznými (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010-195, a ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs

193/2015-70). Splnil tak svou důkazní povinnost a důkazní břemeno stran prokázání skutečností dál tížilo žalobkyni [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Žalobkyně tyto pochyby dostatečným způsobem neodstranila. Z předložených důkazů pak nelze ani usuzovat na jednání žalobkyně v dobré víře. Žalobkyně si s odběratelem nesjednala žádnou písemnou smlouvu a nepředložila jediný důkaz prokazující přepravu vozidla zákonem předvídanými osobami ani dodání vozidla deklarovanému odběrateli v Polsku. Dle zdejšího soudu si žalobkyně nepočínala dostatečně obezřetně, aby byla v dobré víře, že přijala veškerá opatření, která po ní lze rozumně požadovat (viz bod [47] tohoto rozsudku a tam citovanou judikaturu).

55. Žalobkyně tedy neunesla primární důkazní břemeno a nepředložila důkazní prostředky *prima facie* prokazující dodání vozidla do jiného členského státu deklarovanému odběrateli registrovanému k dani v Polsku. Ačkoliv poskytla daňový doklad, nelze z něj v souladu s judikaturou usuzovat, že jeho pouhé předložení může vést k závěru o prokázání dodání zboží do jiného členského státu (přiměřeně srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2024, č. j. 6 Afs 105/2023-54, odst. [10] a tam citovanou judikaturu). V projednávané věci nebylo prokázáno, že se žalobkyní předestřený děj odehrál tak, jak tvrdí, tedy že vozidlo dodala deklarovanému odběrateli v Polsku, a proto není oprávněna uplatnit nárok na osvobození od DPH, jelikož nejsou splněny hmotněprávní podmínky pro osvobození podle § 64 ZDPH.
56. Městský soud tak shrnuje, že se ztotožnil s posouzením žalovaného v napadeném rozhodnutí, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno, když nepředložila důkazy, z nichž by bylo na první pohled zřejmé, že automobil byl do Polska skutečně přepraven žalobkyní, deklarovaným odběratelem nebo jimi zmocněnou třetí osobou, ani že byl dodán deklarovanému odběrateli. Žalobkyně s ohledem na výše uvedené ani nemohla být v dobré víře ohledně dostatečnosti předložených důkazů. Žalobkyně nesplnila podmínky (i) a (iii) pro osvobození od daně podle § 64 odst. 1 zákona o DPH (viz odst. [46] tohoto rozsudku).
57. Na uvedeném závěru pak nic nemění ani existující rozpory mezi tvrzením, že vozidlo bylo odvezeno do Polské republiky již dne 5. 11. 2015 a tvrzením, že k převodu vlastnictví a získání převozní značky, která má být na vozidlo umístěna, došlo až dne 20. 11. 2015. Zjištění, zda lze vozidlo na území České republiky provozovat s převozními značkami či nikoliv totiž není pro posouzení projednávané věci rozhodné.
58. Tato žalobní námitka tak není důvodná.

V. C Nezákonnost postupu žalovaného

59. V posledním okruhu žalobních námitek žalobkyně namítá, že prvostupňový správce daně i žalovaný postupovali nezákonně, když výzvami ze dne 4. 5. 2016 a 5. 10. 2016 vyzvali bankovní instituce o dodání seznamu osob majících oprávnění disponovat s tímto účtem a informace o tom, kdo s tímto účtem disponoval v uvedeném období. Žádost správce daně nemá oporu v zákoně, když § 57 odst. 3 daňového řádu zněl taxativním způsobem a umožňoval správci daně učinit takový dotaz pouze ve vztahu k vlastníkovu účtu. Žalobkyně k tomu poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 4 Afs 177/2016-35.
60. Podle ust. § 57 odst. 3 daňového řádu, ve znění do 4. 6. 2018, platilo, že *banky, včetně zahraničních bank, spořitelní a úvěrní družstva a platební instituce (dále jen „poskytovatel*

platebních služeb“) jsou povinny na vyžádání správce daně poskytnout čísla účtů, údaje o jejich majitelích, stavech peněžních prostředků na účtech a o jejich pohybu a údaje o úvěrech, vkladech a depozitech.

61. Citované ustanovení představuje speciální ustanovení ve vztahu k zákonu č. 21/1992 Sb., o bankách (dále „zákon o bankách“) a je jím prolomeno bankovní tajemství předpokládané v § 38 odst. 3 písm. c) zákona o bankách, podle kterého zprávu o záležitostech týkajících se klienta, které jsou předmětem bankovního tajemství, podá banka bez jeho souhlasu, jestliže o to písemně požádá správce daně za podmínek podle daňového řádu.
62. V žalobkyní citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 4 Afs 177/2016 – 35, NSS dospěl k závěru, že výčet informací, které lze na vyžádání správce daně podle § 57 odst. 3 zákona o bankách poskytnout, je výčtem taxativním. Správci daně výslovně umožňuje vyžadovat od poskytovatelů platebních služeb pouze údaje o majitelích účtů, nikoliv o jejich disponentech.
63. Ačkoli byly uvedené právní závěry posuzovány ve vazbě na odlišnou skutkovou situaci (uložení pořádkové pokuty za neposkytnutí součinnosti) lze tyto závěry pro jejich obecnější přesah zcela vztáhnout i na nyní projednávanou věc.
64. Shodně jako ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 5. 2022, čj. 7 Afs 421/2019-55, soud uvádí, že předmětné výzvy šly nad rámec zákona v tehdy účinném znění (správce daně byl výslovně zmocněn uvedené údaje o disponentech bankovních účtů po poskytovatelích platebních služeb požadovat až ustanovením § 57 odst. 3 daňového řádu, ve znění účinném od 5. 6. 2018). Údaje, které však správce daně získal nad rámec zákonné povinnosti poskytovatelů platebních služeb, nebyly v posuzovaném případě nosnými důvody, na základě kterých by správce daně dospěl k závěru o zpochybnění sporných otázek týkajících se uplatněního odpočtu DPH na vstupu. Dané porušení zákona proto nemá vliv na zákonost napadeného rozhodnutí ani jemu předcházejícího rozhodnutí správce daně.
65. Tato námitka tak není důvodná.
66. Žalobkyně dále namítala, že ji žalovaný v rámci odvolacího řízení neseznámil s novými důkazními prostředky, když tak učinil teprve v bodě [74] napadeného rozhodnutí. Konkrétně se žalobkyně nedozvěděla, např. o informaci od polských daňových orgánů (založená na čl. 66 daňového spisu), že vozidlo bylo dne 16. 5. 2016 registrováno v Polské republice a nemohla tak na tento důkaz adekvátně reagovat, např. žádostí o učinění dožádání ohledně původu vozidla v Polské republice. Žalobkyně pak nebyla seznámena ani se změnou právního názoru například v bodě [65] napadeného rozhodnutí.
67. Podle § 115 odst. 2 daňového řádu platí, že *provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.*
68. Ust. § 115 odst. 2 daňového řádu je odrazem zásady zákazu vydání překvapivých rozhodnutí. Je vyjádřením povinnosti odvolacího daňového orgánu seznámit daňový

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

subjekt se zjištěnými okolnostmi a umožnit mu, aby se k nim vyjádřil, v případě, kdy provádí v rámci odvolacího řízení dokazování, či pokud dospěje k odlišnému právnímu názoru než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2022, č. j. 1 Afs 70/2022-32). Tyto povinnosti mají za cíl daňovému subjektu zachovat možnost argumentovat a vyjádřit se ke všem skutkovým i právním otázkám, na jejichž řešení bude rozhodnutí spočívat. „*jestliže je daňový subjekt zatížen důkazním břemenem, měl by se dozvědět, zda je v souvislosti s nově provedeným dokazováním unesl. V opačném případě by se o důvodech svého neúspěchu v daňovém řízení mohl poprvé dozvědět až z rozhodnutí odvolacího daňového orgánu, kterým se celé daňové řízení končí (srov. přiměřeně též rozsudky ze dne 28. 11. 2018, čj. 9 As 257/201-46, č. 3848/2019 Sb. NSS, či ze dne 14. 11. 2019, čj. 8 As 244/2018-82, č. 3958/2020 Sb. NSS, a tam trefně použité přirovnání k dětské hře 'na slepou bábu'). To by v důsledku zbytečně přesouvalo jeho první možnost obrany proti závěru daňových orgánů až do řízení před správními soudy. Takový výklad je nutné odmítnout jako popírající nejen zásadu subsidiarity soudního přezkumu (srov. § 5 s. ř. s.), ale i zásadu dvojinstančnosti (aspoň u jedné instance musí daňový subjekt mít možnost se k závěrům správních orgánů vyjádřit) a zásadu procesní ekonomie.“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 6. 2020, č. j. 1 Afs 438/2017-52, č. 4053/2020 Sb. NSS, odst. [63]).*

69. Městský soud se proto zabýval otázkou, zda žalovaný prováděl dokazování, či dospěl k jinému závěru než správce daně, který by byl v neprospěch žalobkyně.
70. Soud ověřil ze spisového materiálu, že v rámci odvolacího řízení byla žalobkyni doručena výzva k seznámení se se zjištěnými skutečnostmi a k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 11. 2. 2019, č. j. 5963/19/5300-22441-70865, kterou byla žalobkyně seznámena se (i) změnou právního názoru správce daně ohledně nároku na odpočet DPH na vstupu za zdanitelné plnění spočívající v nákupu vozidla od dodavatele A.C.A.B1 Enterprise ve zdaňovacím období listopad 2015, se (ii) shodným názorem žalovaného ve věci posouzení osvobození plnění dle daňového dokladu č. 31-2015 a k (iii) seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.
71. Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně byla řádně seznámena se změnou právního posouzení nároku na odpočet DPH z daňového dokladu č. 40d-2015. Ve vztahu ke splnění podmínek pro osvobození od DPH žalovaný ovšem žalobkyni neinformoval o jiném hodnocení formálních náležitostí faktury č. 31-2015 ani o skutečnosti, že do daňového spisu byl po vydání prvostupňového rozhodnutí doručen další výsledek mezinárodního dožádání, a to email od polské daňové správy ze dne 25. 9. 2017.
72. Hodnocení daňového dokladu č. 31-2015 žalovaný provedl v bodě [65] napadeného rozhodnutí následovně: „*Odvolací orgán, konstatuje, že shledal nedostatky ve formálních náležitostech vystaveného daňového dokladu. K deklarovanému prodeji zboží polskému plátcí LUX-CAR odvolatel předložil daňový doklad č. 31-2015, který neobsahoval všechny zákonem předepsané náležitosti dle ust. § 29 ZDPH, a to především podle ust. § 29 odst. 2 písm. c) ZDPH odkaz na příslušné ustanovení tohoto zákona, ustanovení předpisu Evropské unie nebo jiný údaj uvádějící, že „daň odvede zákazník“, je-li osobou povinnou přiznat daň osoba, pro kterou je plnění uskutečněno. Na tomto daňovém dokladu nebyl dále uveden způsob dopravy, ani dodací podmínky, ačkoli se jednalo o mezinárodní transakci.“*
73. Prvostupňový správce daně v prvostupňovém rozhodnutí tyto nedostatky ve formálních náležitostech daňového dokladu č. 31-2015 neshledal. Pokud žalovaný tento důkaz znovu

hodnotil, měl žalobkyni v souladu s § 115 odst. 2 daňového řádu s tímto novým hodnocením seznámit. A to zvláště za situace, kdy nové hodnocení důkazu bylo užito jako další argument pro nepřiznání nároku na osvobození od DPH, tedy v neprospěch žalobkyně.

74. V bodě [74] napadeného rozhodnutí je pak obsaženo hodnocení emailu polské daňové správy ze dne 25. 9. 2017. Konkrétně žalovaný uvedl následující: *„Odvolací orgán uvádí, že sice dne 25. 09. 2017 obdržel prvostupňový správce daně informaci polské daňové správy, že předmětné vozidlo bylo dne 16. 05. 2016 registrováno v Polsku, chybí však informace, kdo předmětné vozidlo registroval. Touto informací nebyly pochybnosti prvostupňového správce daně odstraněny, protože vzhledem k velké časové prodlevě (6-ti měsíců) mezi deklarovaným uskutečněným plněním a skutečným přihlášením vozidla v Polsku, nelze dovodit, že by se mohlo jednat o přihlášení vozidla deklarovaným odběratelem. Tato informace neprokazuje, že předmětné vozidlo bylo odvolatelem dodáno osobě registrované k dani v jiném členském státě ve zdaňovacím období listopad roku 2015.“*
75. Soud upozorňuje, že daná informace z 25. 9. 2017 byla do správního spisu založena až po vydání prvostupňového rozhodnutí, a proto nemohla nijak ovlivnit úvahy prvostupňového správce daně promítnuté do prvostupňového rozhodnutí, které bylo vydáno dne 4. 7. 2017. Žalovaný tak pochybil, pokud s výsledkem mezinárodního dožádání ze dne 25. 9. 2017 neseznámil žalobkyni a znemožnil jí tak na tento důkaz reagovat.
76. Porušení § 115 odst. 2 daňového řádu ovšem může být důvodem ke zrušení rozhodnutí pouze tehdy, mělo-li by vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu se o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004-59, ze dne 8. 3. 2007, č.j. 8 Afs 102/2005-65, a ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011-101). V rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř.s. je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.“*
77. Žalobkyně v žalobě tvrdí, že dozvěděla-li by se o existenci výsledku šetření polských daňových orgánů ze dne 25. 9. 2017 včas, navrhla by, aby žalovaný v rámci mezinárodní spolupráce daňovou správu dožádal o zjištění původu vozidla v Polské republice. Tímto tvrzením žalobkyně dle názoru městského soudu dostatečným způsobem naplnila dikci ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy splnila povinnost tvrzení ve vztahu k vlivu zjištěného procesního pochybení do svých práv. Zjistilo-li by se totiž na základě provedeného mezinárodního šetření, že vozidlo bylo registrováno na majitele LUX-CAR p. L., mohla by tato skutečnost mít vliv na splnění podmínek uvedených v bodě 46, ad (i) a (iii) a tedy i na výsledek řízení. Podstatné pro přiznání osvobození od DPH v posuzované věci totiž bylo prokázání tvrzení, že právě deklarovaný odběratel toto zboží převezl nebo zajistil jeho převoz do členského státu, kde je i registrovaným plátcem DPH. Skutečnost, že deklarovaný odběratel je uveden jako majitel vozidla při jeho registraci v Polsku, by

k prokázání daňového tvrzení žalobkyně bezpochyby přispělo. Tuto námitku tak soud považuje za důvodnou.

78. K námitce, že žalovaný žalobkyni neumožnil seznámit se s odlišným právním posouzením daňového dokladu č. 31-2015 soud uvádí, že tuto námitku za důvodnou nepovažuje. Žalobkyně se sice dovolává porušení procesních pravidel, nepřednáší však žádné důvody, které by i v případě, pokud by městský soud dal za pravdu její argumentaci, svědčily nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Jak uvedl i žalovaný, rozhodnutí prvoinstančního a druhoinstančního správního orgánu tvoří jeden celek, důkaz fakturou č. 31-2015 byl již proveden v rámci řízení před prvoinstančním správním orgánem, žalobkyně měla možnost se k němu vyjádřit, což také učinila. Pokud druhoinstanční správní orgán doplnil argumentaci o další skutečnosti vyplývající již z provedeného důkazu, jedná se toliko o doplnění či rozvinutí argumentace prvoinstančního správce daně. Nejde tedy o vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
79. K poslední dílčí námitce poukazující na nesprávné hodnocení některých skutkových okolností že žalobkyní příkladmo vypočtená pochybení (faktické chyby ve formálním pojmenování smlouvy uzavřené mezi dodavatelem žalobkyně a úvěrující společností, záměnu jednatele žalobkyně s žalobkyní) soud uvádí, že tato formální pochybení nemají vliv na podstatu věci a tedy ani na zákonnost napadeného rozhodnutí.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

80. S ohledem na vše výše uvedené soud postupoval podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s., žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení tak žalovaný řádně a v souladu s § 115 daňového řádu seznámí žalobkyni s výsledkem šetření polských daňových orgánů ze dne 25. 9. 2017 a umožní jí vyjádřit se k němu a v návaznosti na něj případně navrhnout nové důkazy. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud nicméně připomíná, že zásada vázanosti právním názorem soudu může být prolomena v situaci, kdy dojde v důsledku dalšího dokazování k natolik významné proměně skutkové situace, kdy soudem vyslovený právní názor se stane neaplikovatelným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002-25, č. 442/2005 Sb. NSS, podle kterého, „*právní názor soudu nelze ponížovat na pouhou ‚námitku‘ [...], o níž by správnímu orgánu bylo v dalším řízení umožněno uvážit, tj. kterou by žalovaný mohl i odmítnout, ale je třeba na něj nahlížet jako na pravidlo, jež je určujícím pro další kroky správního orgánu i pro úvahy, o něž bude správní orgán opírat závěrečné hodnocení zjištěných skutkových okolností. Prolomení povinnosti správního orgánu být vázán právním názorem soudu přichází v úvahu výjimečně, a to pouze tehdy, pokud v průběhu dalšího správního řízení po zrušení rozhodnutí správního orgánu byla učiněna nová skutková zjištění nebo pokud došlo ke změně právní úpravy, podle níž má být věc posuzována.*“)
81. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení.

82. Náklady, které žalobkyni vznikly v první fázi řízení před městským soudem, jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky k vyjádření žalovaného ze dne 17. 12. 2019), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky ve znění platném do 31. 12. 2024), tj. 3 x 3 100 Kč, tři paušální částky ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky ve znění platném do 31. 12. 2024), tj. 3 x 300,- Kč a DPH ve výši 2 142 Kč. Výše nákladů vzniklých žalobkyni v (první fázi) řízení před městským soudem tak činí 15 342 Kč.
83. Dále žalobkyni vznikly náklady za pokračování (druhá fáze) v řízení před městským soudem, a to za 2 úkony právní služby (vyjádření ze dne 28. 4. 2025 a účast na ústním jednání dne 30. 4. 2025), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 4 620 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění]. Tato odměna se dále zvyšuje o 2x450 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu v platném znění. K této částce je dále potřeba připočítat částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Výše nákladů vzniklých žalobkyni ve druhé fázi řízení před městským soudem tedy činí 12 270 Kč. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů za podání ze dne 24. 2. 2025, jelikož se nejednalo o podání ve věci. Tímto podáním žalobkyně pouze sdělila, že trvá na ústním jednání.
84. V řízení před Nejvyšším správním soudem žalobkyni žádné náklady nevznikly, když kasační stížnost podal žalovaný a ze spisu není nijak patrné, že by se žalobkyně ke kasační stížnosti vyjadřovala a sama náhradu nákladů za tento úkon rovněž nevyčísliła.
85. Celková výše nákladů, které žalobkyni v řízení vznikly, tak činí částku 27 612 Kč, kterou soud uložil žalovanému zaplatit žalobkyni ve stanovené lhůtě k rukám jejího právního zástupce.
86. Při vyhotovování písemného znění rozsudku soud postupoval podle věty druhé § 54 odst. 2 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost přípustná (§ 102 s. ř. s.). Nepřípustná je však taková kasační stížnost, na niž dopadají výlučky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s. Kasační stížnost se podává ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. dubna 2025

Mgr. Kateřina Kozáková v.r.
soudkyně zpravodajka